

CRESCENT CITY

3.

LÁNG
és
ÁRNY
HÁZA

„Eszelős regény, a szó legjobb értelmében.
Mindent megad a rajongóknak, amire vágyhatnak!”

-The Harvard Crimson

fine selection

SARAH J. MAAS

VILÁGSZERTE RAJONGVA SZERETETT #1 BESTSELLERÍRÓ!

*Sloane-nak,
aki egész világegyetemet ragyog be a mosolyával*

PROLÓGUS

AZ ÜNŐ HALHATATLAN FELJEBBVALÓI ELŐTT TÉRDELTE, és azon tűnődött, milyen érzés lehet átharapni a torkukat.

Hideg és nehéz hajlított fémlánc simult a nyakára. Soha nem melegegett fel a bőrén. Mintha a kioltott életek, amiket jelképezett, azt akarták volna, hogy ő is állja ki a halál jeges szorítását.

Ezüst dárda a rémfarkasos egyenruhán: egy Midgard színéről eltörölt lázadó diadalemléke. Lidia olyan sokra tett szert, hogy már nem fért el a méltóságteljes szürkén. Olyan sokra, hogy hajlított fémlánccá olvasztották össze neki.

Akad valaki ebben a teremben, aki annak látta a nyakláncot, ami valójában?

Nyakörvnek. Aranypórázzal, amivel egyenesen a szörnyetegekhez vezetik.

Felmerült-e valaha a gyanú ezekben a szörnyetegekben, hogy hűséges kis kedvencük azon töpreng a lábuk előtt, milyen lehet a sikamlós vérük a szájában? Vagy a fogán?

Mégis itt fog térdelni, amíg meg nem engedik neki, hogy felkeljen. Ahogy ez a világ is térdelni fog, amíg az Aszterek ki nem szipolyozzák, hogy hagyják szétrohadni a tetemét a semmiben.

Az Örök Palota személyzete föltakarította a térde alatt a vért a csillogó kristálypadlóról. Fémes szagot nem lehetett érezni a vegytiszta levegőben, és nem szennyezték kósza cseppek a teremben sorakozó oszlopokat sem. Mintha két napja nem is történt volna semmi.

Lidia Cervos viszont nem engedte meg magának, hogy az elmúlt eseményeken rágódjon. Így nem, hogy az ellenségei vették körül. Így nem, hogy Pollux ott térdelt mellette, az ő vádlóján pihentetve csillogó szárnyát. Valaki mástól ez vigasztaló, együttérző gesztus lett volna.

Polluxtól, a Kalapáccstól viszont semmi mást nem jelentett, csak birtoklást.

Lidia igyekezett hideg és üres tekintettel nézni. Igyekezett, hogy a szíve is olyan legyen, és az ügyükben eljáró két tündérkirályra összpontosított.

– Néhai fiam a saját szakállára cselekedett – jelentette ki Morven, az avalleni tündérek királya. Sápadt arcán komoly kifejezés ült. A magas, sötét hajú férfi csupa feketét viselt, de nem érződött rajta a gyász súlya. – Ha tudtam volna Cormac árulásáról, magam adtam volna ki.

Lidia odapillantott a kristálytrónjaikon ülő élösködők bizottságára.

Rigelus – aki szokás szerint tizenéves tündérfiú testébe bújt – öklére támasztotta a finom metszésű állát.

– Nehezen tudom elhinni, hogy nem volt tudomásod a fiad tetteiről, elvégre olyan rövid pórázon tartottad.

Morven széles vállán mintha suttogtak volna a pikkelyes páncéljáról lepergő árnyak.

– Makacs fiú volt. Azt hittem, rég kivertem belőle.

– Rosszul hitted – vetette oda Hesperus, az Esti Csillag, aki szőke nimfa alakját öltötte. Hosszú, kecses ujjait trónja csillogó karfáján táncoltatta. – Csak feltételezhetjük, hogy királyi házadban az árulása valamiféle romlásból eredt. Olyanból, amit most muszáj kimetszeni.

Az Ünő már évtizedek óta ismerte Morven királyt, de most látta először, hogy tartja a száját. A királynak nem volt más választása, mint válaszolni az Aszterek tegnapi hívására, viszont szemlátomást nem örült, hogy emlékeztetik: önállósága merő illúzió csupán, még Avallen kódos szigetén is.

Lidia legbelül élvezte, hogy a férfinak, aki annyi csúcstalálkozón, gyűlésen és bálon düllesztette a mellét, most minden szava mérlegre kerül. A tudatot, hogy bármelyik szava az utolsó lehet.

– Nem volt tudomásom a fiam tetteiről és nyúl szívéről – morogta Morven. – Luna aranyíjára esküszöm.

Hangja tisztán csengett, majd így folytatta indulatosan:

– Maradéktalanul megvetem Cormacet és azt, amiért kiállt. Nem jár neki sem sír, sem temetés. Nem viszi át hajó a Nyár-szigetekre a holttestét. Gondoskodom róla, hogy a házamról szóló valamennyi feljegyzésből kitöröljék a nevét.

Lidia egy pillanatra megengedett magának egy szikrányi sajnálatot az általa ismert Ophion-ügynök iránt. Avallen tündérhercege iránt, aki mindent megtett, hogy elpusztítsa az itt sorakozó teremtményeket.

Mint ahogy Lidia is megtett mindent. Ezután is meg fog tenni.

Polaris, az Északi Csillag, fehér szárnyú, sötét bőrű női angyal képében szólalt meg.

– Azért nem viszi hajó Cormac holttestét a Nyár-szigetekre, mert a fiú feláldozta magát. És minket is megpróbált magával vinni.

Polaris halk és utálkozó kacajától Lidia úgy érezte, bőrét mintha karmok szántanák végig.

– Mintha egy vacak láng elég lenne hozzá.

Morven nem szólt semmit.

Elmondta, amit lehetett, csak térden állva nem könyörgött. Lehet, hogy a vége az lesz, de Avallen tündérkirálya egyelőre emelt fővel maradt.

A legenda szerint még az Aszterek sem hatolhatnak át az Avallent burkoló ködön, Lidia viszont nem hallott róla, hogy bárki is megpróbálta volna. Talán ezért is jött el Morven: hogy az Asztereknek ne legyen okuk utánajárni, igaz-e a legenda.

Mintha valamiért visszatartotta volna őket az Avallent körülvevő ősi erő, ami olyan titok, hogy érdemes alázatosan megtartani.

Rigelus egyik lábát áttemelte a másikon, bokája a térdén nyugodott. Lidia látta már, ahogy a Ragyogó Kéz ugyanilyen lazasággal egész családok kivégzését rendeli el.

– És te, Einar? Te mit tudsz elmondani a fiadért?

– Áruló szardarab – vetette oda Pollux Lidia mellett térdelve. A szárnya még mindig úgy nyugodott Lidia vádliján, mintha birtokolná. Mintha *őt* birtokolná.

Az Ószkirály ügyet sem vetett a Kalapácsra. Senkivel sem törődött, csak Rigelusszal, és tárgyilagos hangon válaszolt.

– Ruhn születése óta szertelen volt. Megtettem, amit tudtam, hogy megzabolázzam. Nincs kétségem afelől, hogy a nővére mesterkedése vitte bele ebbe az egészbe.

Lidia lazán tartotta a kezét, ami sajgott, annyira ökölbe akart szorulni. Nyugodt ütemre lassította a szívét, hogy a vanírfülek se hallják szokatlannak.

– Úgy mentenéd tehát az egyik gyermekedet, hogy kárhozatra ítéled a másikat? – kérdezte Rigelus finom mosolyra húzódó szájjal. – Miféle apa vagy te, Einar?

– Sem Bryce Quinlannek, sem Ruhn Danaannak nincs már joga a gyermekemnek neveznie magát.

Rigelus oldalra biccentette a fejét; rövid és sötét haja megcsillant a kristályterem fényében.

– Úgy tudtam, hogy kikövetelte magának a Bryce Danaan nevet. Megfosztottad a jogától a kékvérűségre?

– Még ki kell találnom a méltó büntetését – rándult meg egy izom az Őszkirály arcán.

Polluxnak megrezzent a szárnya, de az angyal továbbra is leszegett fejével szólt oda az Őszkirálynak.

– Amint ráteszem a kezemet a ribanc lányodra, örülni fogsz, hogy kitagadtad. Tízszeresen fogja visszakapni tőlem, amit a Hárpiával tett.

– Előbb meg kell találnod – felelte higgadtan az Őszkirály. Lidia gyanította, hogy Einar Danaan azon kevés tündérek egyike volt Midgardon, akik nyíltan gúnyolódhatnak egy olyan hatalmas angyallal, mint a Mal-leus. A tündérr király azzal a lányáéra olyannyira hasonlító borostyánszínű szemével az Aszterekre nézett. – A misztikusaid rájöttek már, hol lehet?

– Nem óhajtod tudni, hol a fiad? – kérdezte csalóka mosollyal Octartis, a Déli Csillag.

– Tudom, hol van Ruhn – vágott vissza rezzenéstelenül az Őszkirály. – Megérdemli, hogy ott legyen – tette hozzá, majd félig odafordult a térdelő Lidiához, és ridegen végigmérte. – Remélem, az utolsó válaszokat is kicsikarod belőle.

Lidia állta a tekintetét. Olyan volt az arca, akár a kőszikla vagy a jég... vagy a halál.

Az Őszkirály rápillantott a hajlított ezüstláncra a nyakában, és halovány kedvtelő mosolyra húzódott a szája. Mégis Rigelust kérdezte olyan tekintélyesen, hogy Lidia csak csodálni tudta érte.

– Hol van Bryce?

Rigelus unottan és bosszúsan felsóhajtott, ami halálos párosítás.

– Úgy döntött, hogy elhagyja Midgardot.

– Nemsokára orvosoljuk ezt a hibát – tette hozzá Polaris.

Rigelus figyelmeztető pillantást vetett az alacsonyabb rendű Aszterre.

– Bryce már nincs ebben a világban? – kérdezte az Őszkirály kissé erőtllenül.

Morven aggodalmasan nézett a másik tündérkirályra. Tudomásuk szerint csupán egy helyre lehetett eljutni Midgardról, hiszen fal vette körül az Északi Rést Nenában, hogy a lakók ne léphessenek át ebbe a világba. Ha Bryce már nincs Midgardon, akkor Hélben kell lennie.

Eddig eszébe sem jutott Lidiának, hogy a Rész körüli fal a midgardiakat kifelé sem engedi jutni.

Legalábbis a midgardiak többségét.

– Ezt az információt nem szabad megosztani senkivel – mondta szigorúan Rigelus. Éles hangsúlyában ott rejtett a célzás: *csak annak, aki fájdalmas halált akar halni.*

Lidia jelen volt, amikor a többi Aszter számonkérte, hogyan történt: Bryce Quinlan hogy nyitott kaput egy másik világra a saját palotájukban, hogy kicsússzon a Ragyogó Kéz karmai közül. Hitetlenkedésük és haragjuk sovány vigaszt jelentett a történetek fényében, és ettől még mindig elszorult Lidia torka.

Ezüstös harang csendült fel az Aszterek trónjai mögött, finom emlékeztető gyanánt arra, hogy nemsokára kezdődik a következő ülés.

– Ennek a beszélgetésnek még nincs vége – figyelmeztette Rigelus a két tündérkirályt. Vézna ujjával a folyosóra nyíló kétszárnyú ajtóra mutatott. – Ha beszéltek arról, amit ma hallottatok, ezen a bolygón sehol nem lehetek biztonságban a haragunktól.

A tündérkirályok meghajoltak, és szó nélkül kimentek.

Az Aszterek perzselő, lélekig hatoló tekintetüket Lidiára függesztették. Kiállta, mint ahogy az összes többi borzalmat is kiállta az életben.

– Kelj fel, Lidia – mondta Rigelus szinte kedvtelő hangon. – Kelj fel, Kalapácsom – tette hozzá Polluxnak. Lidia lenyelte az epét, ami úgy marta a torkát, mint a sav, és felállt Polluxszal együtt, akinek a fehér szárnya hozzáért Lidia arcához, tollainak puhasága pedig ellentmondott rothadó lelkének.

Megint csilingeltek, de Rigelus felemelte kezét a közeli oszlopok árnyékában várakozó szolgálónak. A következő megbeszélés még várhat egy picit.

– Hogy mennek a kihallgatások? – kérdezte olyan lazán ülve a trónján, mintha csak az időjárásról érdeklődött volna.

– Még az elején tartunk – válaszolta Lidia, de valahogy mintha tőle függetlenül mozgott volna a szája. – Athalart és Danaant időbe telik megtörni.

– És a Pokolfajzat? – kérdezte Hesperus, és a nimfa szeme gonoszul csillant.

– Őt még felmérés alatt tartom. – Lidia felszegte az állát, és összekulcsolta a kezét a háta mögött. – De öfelségeik biztosra vehetik, hogy megszerzem, amire mindannyiuktól szükségük van.

– Mint mindig – vándorolt Rigelus pillantása az ezüst nyakörvre. – Elbocsátunk, hogy végezhess kiváló munkádat, Ünő.

Lidia méltóságteljes pontossággal mélyen meghajolt. Pollux elegánsan összecukott szárnyakkal ugyanígy tett. A tökéletes katona mintaképe – amilyennek megteremtették.

A Kalapács csak akkor szólalt meg, amikor a trónterem mögötti hosszú folyosóra értek.

– Gondolod, hogy az a kis szuka tényleg Hélbe ment? – bökött Pollux az állával a hátuk mögé, a tompa és néma Kristálykapura a folyosó túlsó végénél.

Az itt sorakozó mellszobrokat – az évszázadok során uralkodó összes Asztert a különböző alakjaiban – újakra cserélték. Az Athalar villámjától betört ablakokat megjavították.

Akárcsak a trónteremben, itt sem maradt nyoma a történeteknek. Ennek a palotának a kristályfalain kívül pedig semmiféle pletyka nem kelt szárnyra.

Egyetlen bizonyíték a történetekre az Aszter-örtség egy-egy tagja volt a kapu két oldalán. Fehér és aranyszínű koronaékszereik csillogtak a beáradó napfényben, kesztyűs kezükben tartott lándzsáik hegye pedig égből pottyant csillagként világított. Így, hogy leengedték aranyisakjuk szemellenzőjét, Lidia semmit sem látott az arcukból. Gyanította, hogy nem is számít. Nincs bennük semmi egyéniség, semmi élet. Az elit, előkelő származású angyalokat engedelmességre és szolgálatra teremtették. Mint ahogy arra is, hogy azokat a ragyogó fehér szárnyakat viseljék. Akárcsak a mellette lévő angyal.

Lidia továbbra is nyugodt tempóban haladt a felvonók felé.

– Nem fogom arra vesztegetni az időt, hogy megtudjam. De Bryce Quinlan kétségtelenül visszatér majd egyszer, bárhol köt is ki.

Az ablakokon túl ott tündökölt a napfényben az Örök Város hét dombja, a legtöbbjükön terrakottatetős épületek. Egyetlen kopár hegy – valójában inkább domb – emelkedett néhány, szinte teljesen egyforma csúcsával a városhatártól éppen csak északra, a tetején jelzőfényserű fémcsillogással.

Vajon Athalar szántszándékkal incselkedett azzal, hogy a hegy, a Hermon-hegy – ahol ő és Shaha arkangyal megvívta a lázadásuk kudarcra ítélt első és utolsó csatáját – ma az Aszterek új, hibrid mecháinak adtak otthont? Odalent, a tömlöcben Athalar semmiképpen nem láthatta őket, ám Rigelust ismerve csak jelképes lehetett az új masinák elhelyezése.

Lidia tegnap reggel olvasta a beszámolót arról, hogy az Aszterek mit eszeltek ki az elmúlt hetekben, hiába próbálta Ophion többször is megakadályozni. Hiába próbálta ő is megakadályozni. Az írásos részletek viszont semmit sem jelentettek a mechák látványához képest a naplementében. Az egész város felélénkült, ahogy a hadi járművek felkaptattak a hegyre, s ott egyesével lerakták őket, hogy aztán hírstábok rohanjanak oda beszámolni a korszerű technológiáról.

Lidiának akkor összeszorult a torka, amikor meglátta a mechákat – és most is, ahogy nézte a napfényben megcsillanó acélburkukat.

Ophion kudarcának újabb bizonyítéka. Az ídrai mechát megsemmisítették, és napokkal ezelőtt lerombolták a laboratóriumot, de már túl késő volt. Rigelus titokban megalkotta ezt a fém hadsereget, és a

Hermon-hegy kopár csúcsán állomásoztatta. A hibrideket meghaladó fejlesztésként ezekhez még csak pilóták sem kellenek, akik irányítják őket, habár továbbra is elfér bennük egy vanír katona, ha szükséges. Mintha a hibridek csupán jól kigondolt figyelemelterelésként szolgáltak volna Ophionnak, miközben Rigelus titokban ezeket fejlesztette tökélyre. A mágia és a technológia most halálos hatékonysággal olvadt egybe, minimális költséget róva a hadseregre. Ezek a mechák viszont a halál ígérését üzenték a megmaradt lázadóknak, és kudarcra ítélték a további lázadást.

Lidiának észre kellett volna vennie Rigelus fortélyát – de nem vette észre. Most pedig ez a borzalom rászabadul a világra.

A felvonó ajtaja kinyílt, mire Lidia és Pollux csendben beszállt. Lidia megnyomta a legalsó szintet jelző gombot – vagyis volt egy emelet még azalatt is. A felvonók nem ereszkedtek le a katakombákba, ahová csak kanyargós kristálylépcsőn lehetett lemenni. Ezernyi misztikus szendergett odalent.

Mindegyikük egyetlen feladatra koncentrált: *meztalálni Bryce Quinlant*.

Óhatatlanul felmerült a kérdés: ha mindenki tudta, hogy az Északi Rész és a többi kapu mind Hélre nyílik, akkor az Aszterek miért mozgósítottak ekkora erőket a hajtóvadászatra? Bryce a Hélben kötött ki. Nyilván nem kellett utasításba adni a misztikusoknak, hogy megkeressék.

Hacsak Bryce Quinlan nem kötött ki valahol máshol Hél helyett. Talán egy másik világban. És ha úgy történt...

Vajon meddig fog tartani? Hány világ létezik még Midgardon kívül? És mennyi az esélye annak, hogy Bryce bármelyiket is túléli, vagy valaha is visszatér Midgardra?

A felvonó ajtaja kinyílt, és a tömlőc dohos félhomálya fogadta őket. Pollux összeszorított szárnyakkal ballagott végig a kőfolyosón. Mintha egy szemernyi porral sem akarta volna bemocskolni makulátlan fehér tollait.

– Ezért tartják őket életben? Csali gyanánt annak a ringyónak?

– Igen – válaszolta Lidia, miközben a sikolyokat követték a falon sergő elsőfényfáklyák mentén. – Quinlan és Athalar egymás társai. Quinlan vissza fog térni ebbe a világba a kötelék miatt. Amint megteszi, egyenesen Athalarhoz fog menni.

– És a fivér?

– Ruhn és Bryce csillagszülött – nyitott be Lidia a hatalmas kihallgatókamra vasajtáján. Fém csikordult a kövön, még hozzá kísértetiesen hasonló zajjal, mint körülöttük a gyötrelmes hangjai. – Ki akarja majd szabadítani mint fivérét és szövetségét.

Lidia lement a nyitott lépcsőn a kamra gyomrába, ahol három fiatal férfi lógott gorszi béklyókon a szoba közepén. Tócsába gyűlt alattuk a vér, ami a fedetlen lábuk alatti rácson csöpögött le.

Lidia elzárkózott minden olyan részétől, amelyik érzett vagy lélegzett.

Athalar és Baxian eszméletlenül csüngött a plafonról, testükön megannyi sebhellyel és égésnyommal. A hátuk pedig...

Szüntelen csöpögés hallatszott az egyébként csendes kamrában. Mintha egy csap csöpögött volna. Még mindig szivárgott a vér a csonkokból, ahol egykor a szárnyuk volt. A gorszi béklyók szinte emberi szintre lassították a gyógyulásukat – megakadályozták, hogy meghaljanak, viszont garantálták, hogy végigszenvedjenek minden pillanatnyi fájdalmat.

Lidia nem tudott ránézni a közöttük lógó harmadik alakra. Levegőhöz sem jutott a közelében.

Bőr suhogása visszhangzott a kőfalak között, s ekkor Lidia mélyen lebukott, mielőtt csattant volna Pollux ostora. Athalar nyúzott, véres háttára csapott le, az Umbra Mortis pedig megvonaglott és ide-oda lengedezett a láncain.

– Ébresztő – vetette oda a Kalapács. – Szép napunk van.

Athalar résnyire nyitotta feldagadt szemét. Gyűlölet lángolt sötét tekintetének mélyén, a szemöldöke fölé tetovált glória pedig mintha még a tömlőcnél is sötétebb lett volna. Viharvert szája véres fogakat villantó, állatias mosolyra húzódott.

– Jó reggelt, napsugaram!

Halk, rekedt és visszatetsző nevetés harsant Athalar jobbján. Lidia odanézett, hiába tudta, hogy oktalanság.

Ruhn Danaan meredt rá, Valbar koronahercege.

Feldagadt a szája ott, ahonnan Pollux kitepte a testékszerét. Rászárta a vér a szemöldökére, ahonnan ugyancsak kirántották a karikát. Tetovált felsőtestén és a feje fölé emelt karján vér, mocsok és zúzódások olvadtak egybe.

A herceg lenyűgöző kék szeméből áradt a gyűlölet.

Lidia iránt.

Pollux megint lesújtott Athalar hátára a korbáccsal. Nem vette a fáradságot arra, hogy kérdezzen. Nem, ez a bemelegítés. A kihallgatás később jön.

Baxian továbbra is eszméletlenül lógott. Pollux véres péppé verte tegnap este, miután tompa fogú fűrészsel levágta a szárnyát és Athalarét is. A Pokolfajzat meg sem moccan.

Estét – próbált áthatolni Lidia a penészes levegőn, ami elválasztotta a tündérhercegtől. Még soha nem próbálkoztak gondolatátvitellel, csak álmukban, de Lidia azóta próbálkozott vele, hogy Baxian idekerült. Újra és újra megpróbálta vele felvenni a kapcsolatot az elméjének segítségével. A fiú viszont csak hallgatott.

Pont úgy, mint amikor Ruhn megtudta, kicsoda Lidia. Micsoda.

Lidia tudta, hogy a fiú képes kommunikálni, még a mágiáját elnyomó és a gyógyulását lelassító gorszi kövekkel is. Tudta, hogy a saját testvérével is kommunikált, mielőtt Bryce megszökött.

Estét.

Ruhn szája néma vicsorgásra húzódott, és vér csorgott az álláról.

Polluxnak megcsörrent a telefonja. Éles és különös hang ebben az ősi fájdalommentélyben. Abbahagyta, amit csinált, és síri csend lett.

– Mordoc – mondta a Kalapács, másik kezében még mindig a korbáccsal. Elfordult Athalar lengedező, megkínzott testétől. – Jelentést kérek.

Lidia nem vette a fáradságot, hogy tiltakozzon, amiért a parancsnoka a Kalapácsnak tesz jelentést. Pollux személyeskedésnek vette a Hárpia halálát, így megparancsolta Mordocnak és a farkasoknak, hogy keressenek nyomokat, hová mehetett Bryce Quinlan.

Még mindig azt hitték, hogy Bryce a felelős a Hárpia haláláért – pusztán azért, mert Athalar és Ruhn nem árulta el, hogy Lidia volt az, aki megölte a Hárpiát. Tudták, ki az Ünő, s csak azért nem fedték fel a titkait, mert kulcsszerepet játszott a lázadásban.

Miután Pollux elfordult, Lidia egy pillanatra elengedte az álarcát. Hagyta, hogy Ruhn lássa az igazi arcát. Azt, amelyiknek Ruhn lelkéig hatolt a csókja, hogy megossza vele a saját lelkét, és összeforrjon a lényük.

Rubn! – könyörgött magában. *Rubn!*

A tündérherceg azonban nem válaszolt. Nem enyhült a gyűlölet a szemében. Így hát Lidia megint magára öltötte az Ünő álarcát.

Amint Pollux zsebre tette a telefonját, és ismét készenlétbe állította az ostorát, az Ünő parancsot adott a Kalapácsnak azon a fojtott és színtelen hangon, ami oly régóta a pajzsa volt:

– Hozd inkább a szögesdrótot.

I. RÉSZ
A ZUHANÁS

1.

BRYCE QUINLAN EGY ÜREGBEN BÚJT MEG, olyan mélyen a fölötté magasodó hegy gyomrában, hogy a napfény csupán mítosznak tűnt az ottani teremtmények számára.

Ahhoz képest, hogy ez a hely szemlátomást nem Hél volt, nagyon is hasonlított rá: fekete kövek, föld alatti palota, még inkább föld alatti kihallgatózárka... A sötétség mintha csak úgy sugárzott volna a három emberből, akik szemben álltak vele: a szürke selyembe burkolt filigrán nőből és a fekete, pikkelyszerű páncélba bújt, szárnyas férfiakból, akiknek egyikén szó szerint árnyak és csillagok díszeltek. Ő volt a gyönyörű és hatalmas férfi a trió közepén.

Rhysand, így nevezte magát. Igencsak hasonlított Ruhnra.

Nem lehetett véletlen. Bryce azért ugrott át a kapun, hogy eljusson Hélbe, s végre elfogadja Aidas és Apollion többszöri felajánlását, miszerint seregeket küldenének Midgardra, és véget vetnének ennek a galaktikus versengéssorozatnak. Helyette viszont itt kötött ki.

Bryce odapillantott a Ruhn majdnem-ikertestvére melletti harcosra. A férfira, aki rátalált. Akinél ott volt a fekete tőr, amit a Csillagkard érzékelte.

Mogyoróbarna szemében semmi más nem tükröződött, csak rideg, bestiális éberség.

– Valakinek el kell kezdenie beszélni – szólalt meg az alacsony nő, aki megdöbbsent, amikor Bryce ősi nyelven szólalt meg, és amikor megpillantotta a kardot. Mintha elsőfényparaszak pislákoltak volna az állig érő selymes bubifrizuráján, amitől sötét árnyékot vetett a finom vonalú

állkapcsa. A szeme figyelemre méltó ezüst árnyalatban pompázott; rápíllantott Bryce-ra, de tekintete szenttelen maradt.

– Azt mondtad, Bryce Quinlannek hívnak. Hogy egy másik világból, Midgardból jöttél.

Rhysand motyogott valamit a mellette álló szárnyas férfinak. Talán tolmácsolt.

– Ha hihetünk neked, hogyan kerültél ide? – folytatta a nő. – Miért jöttél ide?

Bryce körülnézett az egyébként üres zárkában. Nem volt asztal, amin kínzóeszközök csillantak volna, nem volt repedés az ajtó fölötti tömör kövön vagy a rácson, tőle néhány lépésnyire, a padló közepén. Meg mert volna esküdni rá, hogy sziszegést hallott a rács túlfeléről.

– Melyik világ ez? – kérdezte rekedten Bryce. Miután Ruhn dublőre bemutatkozott neki abban a barátságos és otthonos előcsarnokban, kézen fogta. Csak a szorításának erejét érezte – meg a kérgességet a tenyerén –, szél és sötétség kavargott körülöttük, és szertefoszlott a világ. Aztán már csak áthatolhatatlan kő volt, és félhomály. Egy hegy gyomrába vajt palotába hozták, aztán egy keskeny lépcsőn át ebbe a tömlöcbe. Ahol néma parancsként a férfi a zárka közepén álló egyetlen székre mutatott.

Így hát Bryce leült, és várta a bilincset, a béklyót vagy azt, amit ebben a világban használtak... de egyik sem jött.

– Hogyhogy beszéled az ősi nyelvet? – kérdezett vissza az alacsony nő.

– És te? – bökött felé az állával Bryce.

A nőnek felfelé ívelt a vörösre festett szája. Nem volt biztató látvány.

– Miért borít talpig valaki másnak a vére?

Egy-null oda.

Bryce tisztában volt vele, hogy véráztatta ruhája merevre és sötétre száradt, ráadásul az alvadt véres keze sem javított a helyzeten. A Hárpia vére volt, és Lidiából is valamennyi. Mindez jól kigondolt forgatókönyv nyomán került rá, hogy életben maradjon, hogy megőrizze a titkaikat, miközben Hunt és Ruhn...

Nehezére esett levegőt venni. Otthagyta őket. A társát és a fivérét. Rigelus keze között hagyta őket.

Úgy érezte, a falak és a mennyezet bezárulnak körülötte, és kezdik ki-szorítani a tüdejéből a levegőt.

Rhysand felemelte csillagokkal borított széles tenyerét.

– Nem fogunk bántani.

Bryce érezte a kijelentés ki nem mondott második felét is, ami belevezett a körülöttük táncoló sötét árnyakba: *ha nem próbálsz meg bántani minket.*

Behunyta a szemét. Küszködött a levegővétellel, a körülötte és fölötte tornyosuló kövek súlyával.

Alig egy órája még éppen Rigelus ereje elől rohant, robbanó márványszobrok és szilánkosra törő ablakok elől tért ki, Hunt villáma pedig áthatolt a mellkasán, belescapott a kapuba, és portált nyitott. Hél felé vetette magát...

Most pedig... itt volt. Reszketett a keze. Inkább ökölbe szorította.

Bryce lassú és remegő lélegzetet vett. Aztán még egyet. Végül kinyitotta a szemét, hogy tisztán és határozottan megkérdezze megint:

– Melyik világ ez?

A három vallató nem mondott semmit.

Így hát Bryce a nőre szegezte a tekintetét, aki a legkisebb volt közülük, de semmiképp sem a legkevésbé halálos.

Abból, hogy tündérek voltak, és ismerték a nyelvet, sejteni lehetett, hogy van valamiféle kötődésük Midgardhoz. A felismerés lassan, de borzalmas nyilvánvalósággal tudatosult benne.

– Hogyan került a birtokodba Gwydion elveszett kardja? – kérdezett vissza a nő hűvösen.

– Tessék? A Csillagkardra gondolsz?

Újabb kapcsolat a világaik között.

Megint csak bámulták. Áthatolhatatlan emberfal, amely hozzácsokkott, hogy bármi áron, de kicsikarja a válaszokat.

Bryce-nak nem volt fegyvere, csupán az ereiben csörgedező mágusvér, az Arkhé-amulett a nyakában és a hátára tetovált Kürt. Ahhoz azonban, hogy ezeket használhassa, erőre volt szüksége. Muszáj volt feltöltődnie, akár egy francos, nyomorult akkumulátornak...

Ezért a beszéd volt a legjobb fegyvere. Még szerencse, hogy Hunt szerint éveket töltött a körmönfont zagyválás mestereként.

– Családi örökség – közölte Bryce. – Az én világomban volt, amióta az őseim odavitték... tizenötezer éve.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az utolsó szavaknál sokatmondó pillantást vetett a nőre. Hadd számoljon utána, ahogy Bryce is tette.

A gyönyörű férfi – Rhysand – most megszólalt, még hozzá olyan bárszonyos hangon, mint az éjszaka.

– Hogy találtál rá erre a világra?

Nem az a fajta volt, akivel érdemes ujjat húzni. Egyikük sem volt az a fajta, de ő... belőle áradt a tekintély. Mintha körülötte forgott volna itt minden. Akkor valamiféle király lehet.

– Nem akartam rátalálni – nézett bele Bryce a csillagszemébe. Ösztönösen fejet hajtott a Rhysand tekintetében rejlő nyers erőnek. – Mondtam már, hogy Hélbe akartam menni. Ehelyett itt kötöttem ki.

– *Hogyan?*

A rács alatti valamik még jobban sziszegtek, mintha éreznék a csillagszemű haragját. Mintha vérre szomjaznának.

Bryce nyelt egyet. Ha ők is tudnak a Kürtről, az ő hatalmáról, a kapukról... akkor mi fogja vissza őket attól, hogy úgy kihasználják, ahogy Rigelus akarta? Vagy attól, hogy veszélyforrásként tekintsenek rá, amit el kell távolítani?

A körmönfont zagyválás mestere. Meg tudja csinálni.

– Vannak más világokra nyíló kapuk a világomban. Tizenötezer évig a legtöbbjük Hélre nyílt. Vagyis az Északi Rész egyenesen Hélre nyílik, de...

Hadd higgyék, hogy csak hadovál. Hogy egy idióta. Hogy ő a bulizós lány, akinek a midgardiak többsége hitte, akinek Micah is gondolta, akinek végül felporszívózta a kicseszett hamvait.

– Ez a kapu egyenesen ide hozott, még hozzá egyirányú jeggyel.

Vannak egyáltalán jegyek ebben a világban? Közlekedés?

Miután hallgattak, folytatta.

– Az egyik társam arra játszott, hogy átküldhet engem Hélbe a saját erejéből. De azt hiszem...

Végiggondolt mindent, amit Rigelus mondott neki az utolsó másodpercekben. Hogy a keblén a csillag valamiért jelzőfényként szolgál a csillagfényűek eredeti világához.

Szalmaszálakba kapaszkodva biccentett egyet a harcos töre felé.